16de JAARGANG CURAÇAO DEN 21sten JANUARI 1899. No. 786

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2, — met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2, — pa tres luna pagar pa dilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl. 10,— pa anja
Un number só fl. 0,20.

Curaçao, 20 Januari.

Zwakke Conclusies.

Van anti-katholieke zijde is uit het verloop van den oorlog tusschen Spanje en de Vereenigde Staten voor de zooveelste maal de gevolgtrekking gemaakt, dat de Latijnsche rassen ten ondergang neigen en .... *last not least*, dat hiermede het Katholicisme een geduchten knak krijgt. Het katholieke Spanje heeft van die zijde menig verwijt moeten hooren en men weet, dat sommigen hunne sympathie, neen, veel sterker, hun geestdrift voor de Amerikanen zelfs tot het geven van strategische adviezen uitbreidden. En nu Spanje geslagen is — wat wel een ieder heeft kunnen voorzien — wordt ongetwijfeld gejubeld over de vernedering van den staat, welke bij voorkeur als het type van een katholieke mogendheid wordt voorgesteld. Blijkbaar verliest men daarbij uit het oog, dat in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika meer katholieken wonen, dan Spanje's geheele zielental bedraagt en dat men dus waarlijk niet het recht heeft van het "protestantsche Amerika" te spreken. Maar dit daargelaten. De vraag, waarop het hier aankomt is, of, gelijk door de vijanden van Rome herhaaldelijk en met onverholen leedvermaak werd te verstaan gegeven, nederlagen van katholieke staten synoniem zijn met nederlagen voor de Katholieke Kerk?

Deze vraag werd onlangs met zeer veel juistheid besproken door de *Kölnische Volkszeitung*. Het blad wees erop, dat binnen een korte spanne tijds, wederom twee katholieke staten het onderspit hebben gedolven. De Italianen werden door de Abyssiniërs geslagen en Spanje trok in den strijd met het zooveel machtiger Amerika aan het kortste eind. Daarmede hebben in de laatste tientallen van jaren alle groote katholieke staten van Europa nederlagen geleden: Oostenrijk (1866) Frankrijk (1870) Italië en Spanje.

Wanneer nu deze nederlagen, gelijk prins Bismarck eens in den Rijksdag beweerde, ten nauwste verband hielden met het lot der Katholieke Kerk, moest deze zich in een zeer bedenkelijken toestand bevinden. Maar wanneer wij de vraag stellen, of de Kerk aan macht en invloed verloren heeft, dan wordt door onze tegenstanders-zelven een ontkennend antwoord gegeven. De vijanden der Kerk laten geen gelegenheid voorbijgaan, om de "dreigende gevaren van Rome's machtsuitbreiding" in de zwartste kleuren af te schilderen. Met alle mogelijke middelen tracht men het "ultramontanisme" te knotten en daaruit blijkt dus, gelijk de *Kölnische Volkszeitung* zoo terecht doet opmerken, overtuigend genoeg, dat de slagen van Königgrätz, Sedan, Abba Carima en Santiago de Katholieke Kerk als zoodanig niet hebben getroffen.

Het lot der Katholieke Kerk, zegt het Duitsche orgaan, is niet afhankelijk van de wisselvalligheden in het leven der staten, ook niet al zijn die staten katholiek. Veeleer zal een blik in de geschiedenis het ons duidelijk maken, dat dikwerf de zegepralen van katholieke mogendheden der Kerk niet 't allergeringste voordeel hebben aangebracht. De grootste overwinningen op het slagveld werden in de nieuwe geschiedenis behaald door Napoleon I. Geheel Duitschland lag aan zijne voeten. In het uiterste oostelijke deel der Pruisische monarchie dicteerde hij aan de Pruisische regeering den vrede van Tilsit. Volgens de redeneering van prins Bismarck had de Katholieke Kerk dus destijds met ongekenden luister moeten schitteren. Maar was het ook zoo? Neen, iedere geschiedkenner weet, dat juist het tegenovergestelde moet worden gezegd. Want zelden of nooit bevond de Kerk zich in zulke kommerlijke omstandigheden, zelden of nooit werd zij zoo heftig bestookt als in den tijd, toen Napoleon zijne adelaars van overwinning tot overwinning voerde.

Zij, die meenen, dat de tegenspoeden, waarmede katholieke natiën en regeeringen hebben te kampen, beslissend zouden zijn voor den bloei en de ontwikkeling der Kerk, bewijzen daarmede, dat zij geen juist begrip hebben van de geestelijke kracht, welke Haar eigen is. Terecht noemt de *Kölnische Volkszeitung* den uiterlijken vorm bijzaak. Het is de geest, die levend maakt en de vlucht door het Katholicisme in onzen tijd genomen, kon door de nederlagen, welke katholieke staten op het slagveld hebben geleden, niet worden belet. De herleving van den kerkelijk geloovigen geest heeft onze zaak gediend en met zuiver-geestelijke wapenen viert de oude, nooit verouderde, Moederkerk hare triomfen. Terwijl de legers der katholieke mogendheden werden geslagen, breidde de Kerk zich op verrassende wijze uit in Engeland en Amerika en won zij in Duitschland door haar standvastigheid tijdens den Culturkampf op indrukwekkende wijze aan invloed. Voor ons zal dit een aansporing zijn, zegt het voortreffelijke Keulsche orgaan terecht, om ook in de toekomst niet ons heil te verwachten van de stoffelijke middelen, waarover de Staat te beschikken heeft, maar van de zegepralen in den strijd des geestes. M. a. w. wij denken er niet aan onze medeburgers in hunne rechten te miskennen, of hun op de een of andere wijze geweld aan te doen, maar wenschen eenvoudig pal te staan in de verdediging onzer beginselen en langs eerlijken, ruiterlijken weg voor die beginselen propaganda te maken. Wel verre zijn dus van ons de booze plannen, welke in Duitschland door de aanhangers van den zoogenaamden Evangelischen Bond en elders door de zeloten van het anti-papisme aan de katholieken worden toegeschreven. Geen onverdraagzaamheid, geen aantasting van eenmaal bestaande verhoudingen, geen strijd, die buiten het geestelijke valt, kan ons doel zijn. En wanneer onze tegenstanders hun actie tot dezelfde grenzen wilden beperken, zou dit voor den politieken toestand der staten ongetwijfeld de beste gevolgen opleveren. Maar helaas, het fanatisme heeft zijn laatste woord nog niet gesproken, al moet worden erkend, dat de kringen, binnen welke zijn opzweepende taal weerklank vindt, gaandeweg inkrimpen. Aan duizenden, te midden van allerlei vooroordeelen opgevoed, is bij nadere beschouwing gebleken, dat der Katholieke Kerk niet die verschrikkelijke ondeugden aankleven, waarmede zij gewoonlijk werd afgeschilderd. En de waardeering is gaandeweg grooter geworden, grooter ook naarmate duidelijker aan 't licht kwam, dat de gezonde volksgeest nooit of nergens door de Kerk kan worden bedreigd.

De *Köln. Volksztg.* brengt in herinnering, dat er een tijd was, toen men de Latijnsche staten als het domein der Katholieke Kerk beschouwde en de welvaart dier staten als barometer gold voor haar eigen toestand. Die tijd raakt voorbij. Somwijlen echter vindt men in de anti-katholieke pers nog felle beschouwingen over "de ontaarding der Latijnsche rassen" met geen ander doel, dan daarmede de Kerk van Rome in een hatelijk daglicht te plaatsen. Aan die Kerk wijdt men dan gezegde ontaarding. En zoo vindt men meermalen de stelling neergeschreven, dat juist de katholieke godsdienst landen als Frankrijk en Spanje in ellende had gedompeld. Niet de volksaard, niet het ras, maar Rome's leer draagt dan van alles de schuld.

FEUILLETON.

PODER DI FE

3)

Di tan interesante koe nan combersacion tabata pa nan, nan no a ripara koe a bira asina laat, sino ora koe boroto di pia i papiamentoe a spierta nan, koe sobrá di familia tabata na porta. Miguel a bai abri porta. Elena, despues Pedro i Juan Olivero, su compremetido a drenta spantá i coe lágrima den wowo. El a cai den braza di su mama i dici:

— Ai mama, é ta bai, Pedro, é ta bai gera.

— Bai bringa? es biuda tabata puntra como é no tabata comprendé ta kiko su jioe tabata kier a bisé.

—Si, mama, ta berdad, e moza tabata jora; é mester bai bringa.

— Ma na ki gera? No tin ningun gera, Ana Martinez a respondé.

— O si, tin gera coe Moronan, Elena tabata respondé.

Té awor Pedro, i Juan tabata ketoe. Es biuda a mira nan i dici:

— Pedro, conta mi ta kiko tin, i abo Elena, no excita bo tantoe.

— Es koe Elena a papia ta berdad, mama, Pedro dici, scondiendo su emocion coe masjar trabao. Rey a doena Don Mancio orden, pa koe tan pronto koe ta posibel é bai Lisboa coe dos cien homber, pa koe é també bai bringa coe Moronan. El a haci un jamamentoe den hebennan i mi ta un di nan koe a poné su nomber.

— Ai Dios, juda nos, es mama hentemente abatida a sclama, dos jioe riba un dia. Com por ta posibel?

—Ma Miguel nó, mama, Pedro a interrumpié liher.

Miguel a haci un senjal coe su mama sin koe es otronan por a mira, pa é keda ketoe.

— Miguel no ta bai, mi ta sigura bo, Pedro a repiti. Lo é keda bo judanza i bo consuelo i també Juan lo toema mi lugar si é casa coe Elena.

— I Carmen? es mama tabata puntra mirando é duroe den su cara.

— Carmen lo spera riba mi, mama, Pedro a respondé. Mi ta confia riba djé.

— Bo ta keré? es biuda tabata hari amargamente. Ma mozanan ta variabel i inconstante i si bo no ta aki......

— Mama, bo ta haci Carmen un inhusticia, mi ta sigur di su fieldad, ma, el a sigi papiando mas suave, mi no por haci nada, mi ta sinti koe ta mi obligacion di atendé na es jamamentoe. Ningun por oponé na es palabranan entusiasta di nos maestro. Tabata manera koe tabata un angel di cieloe den figura di hende tabata papia coe nos i Padre Gonzalvo també tabata presente; el a moenstra nos es cruz blancoe grandi, koe awé tabata riba trapi di altar i el a pidi nos di poné nos bista riba imagen di es Salbador crucificado i el a puntra nos koe cualkier di nos por nenga di ofrecé nos bida pa El koe a moeri un morto asina doloroso na cruz pa nos. Mes ora es lista tabata jen.

Don Mancio por a haja cuater cien hende, si é tabata kier. Hasta Juan lo a skirbi su nomber si mi no a kité.

— Si, ta berdad, Juan dici, i podiser lo tabata mehor si mi a hacié.

— Anto lo bo a haci mi desgraciado, Elena dici, jorando di nobo, mientra su mama dici coe un tono serio:

— No, mi jioe, bo mester keda cerca nos, awor mi tin mas necesidad di bo, i si Pedro bolbé....

— Ma sigur lo mi bolbé, es hoben a respondé, toemando lugar un banda di su mama, lo mi bolbé i conta bo mi aventuranan.

— Ai, Pedro, Pedro, Dios asisti nos, es biuda tabata sclama.

Aunké é tabata mas pegá coe Miguel, é tabata mas orguljoso di Pedro.

E tabata mas chikitoe di curpa koe Miguel, ma é tabata moenstra mas homber i é tabata mas biboe di naturaleza koe su roeman. Toer hende tabata stima Pedro, na castiljo també el a gana toer hende pa su bon calidadnan.

Su mama tabata un gran judanza caba coe né i é tabata contentoe koe despues di nan casamentoe lo nan keda biba cerca djé, principalmente awor koe Elena ta bai largé pa é sigi su esposo. Es noticia tristoe ai tabata menazé pa distrui toer loké é tabatin na bista, i aunké ta parcé stranjo, cordamentoe na es resolucion di Miguel di bira sacerdote no tabata ocupa promer lugar mas.

Ana Martinez no tabata conocé mundoe muchoe; loké sulamente é tabata sabi ta Moronan ta enemigoe mortal di su pueblo. Cuentanan koe algun bez é por a tendé di crueldadnan koe es inhumanonan ai tabata cometé, a presenta awor den su memoria; i Pedro awor koe ta su judanza mester bai na es tera ai pa bringa coe es bárbaronan i Dios solamente sabi koe lo é bolbé miréle atrobé.

Coe gran sorpresa é tabata observa, koe Miguel tabatin mes caracter koe Pedro. Ardiendo di un zelo santoe, Miguel por drenta completamente coe sintimentoe di Pedro, i é tabata contentoe koe Pedro a tendé na es jamamentoe. Pa esai é tabata trata di consola su mama i haci é comprendé, koe Pedro su conducta merecé alabanza.

Tabata laat caba, ora es familia ai a bai descansa nan curpa, mas tantoe di nan no a cera wowo es anochi ai, como nan cabez tabata cargá di toer es cos-

Nu houden wij met de *Köln. Volkszeitung*, de verzekeringen over de "ontaarding van het Latijnsche ras" voor zeer overdreven. Frankrijk heeft na den noodlottigen oorlog van '70 bewijzen gegeven van een onbreekbare levenskracht en Italië gaat voornamelijk gebukt onder de treurige gevolgen van een slecht beheer. In Spanje is het volk evenmin ontaard, hoogstens de politiek. Maar, dus vervolgt het Duitsche blad, al was ook alles waar, wat daaromtrent wordt gezegd en geschreven, dan gaat het toch nog geenszins op de Katholieke Kerk en de Latijnsche rassen te vereenzelvigen. De tijd kan komen, dat de Roomsche Moederkerk minstens evenzeer op het Germaansche, als op het Romaansche ras steunt.

Dat voor deze stelling grond bestaat, wordt o. a. bewezen door de gestadige uitbreiding van het Katholicisme in landen, waar het Latijnsche ras geheel vreemd is. En al tracht men met name in Rusland de ontwikkeling van het katholieke leven nog met de knoet te beletten, ook de Slavische wereld geven wij niet verloren. De van heiligen ijver getuigende plannen en pogingen des Pausen tot hereeniging der Kerken, doen van de toekomst groote toekomst verwachten. Over geweldpleging heeft de Kerk ten langen leste altijd gezegevierd en geen knoet of sabel, geen dwangmaatregel of kerkerstraf kan hare geestelijke wapenen verbrijzelen. In de Czechen, en meer nog in de Polen, zegt de *Kölnische Volkszeitung*, bezit zij pioniers voor haren vooruitgang in de Slavische wereld, en veel, ontzaglijk veel, valt daar nog tot verlichting der geesten, tot heiligmaking der zielen te volbrengen.

Een ongerijmdheid is het te zeggen, dat het Protestantisme de godsdienst der Germanen, het Katholicisme de godsdienst der Romanen, de Grieksche Orthodoxie de godsdienst der Slavenstammen is. De Katholieke Kerk is voor alle rassen en volken. Van een ereplaats voor Romanen of Latijnen kan bij Haar geen sprake zijn. Neen, de Kerk van Christus mag en zal nooit afdalen tot den rang van een soort "Romaansche landskerk." Alle volken, zeggen wij met de *Kölnische Volkszeitung*, moeten zich vereenigen onder haar schaduw en de loop der geschiedenis zal ook in de toekomst de waarheid bevestigen, dat de Katholieke Kerk de waarachtige *Wereldkerk* is, wier lot en bestemming niet afhankelijk zijn van de oorlogskans en de wisselvalligheden in het leven der Staten.

——o——

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Z. D. H. Mgr. C. Uzcategui, Aartsbisschop van Caracas, heeft wegens den slechten staat zijner gezondheid benoemd tot Administrator en Vicaris-Generaal van het aartsdiocees den Hoog Eerwaarden Heer Juan B. Castro.

* *
*

Maandagmorgen is hier met de *Gouverneur Van Heerdt* aangekomen de Weleerwaarde Heer H. Oldhuijzen, Pastoor van Rincon te Bonaire. ZEerw. zal eenige dagen op ons eiland vertoeven.

* *
*

Woensdagavond overleed in het Colegio "Santo Tomás" de Eerw. Frater Caspar, (in de wereld Joannes Appelman). ZEerw. was geboren te Westwoud den 6n Januari 1875 en telde dus bij zijn vroegtijdig heengaan slechts 24 jaren en enkele dagen. In Juli 1896 landde ZEerw. op Curaçao en wijdde zich aanstonds aan het onderwijs der jeugd, voor hetwelk zijn zacht en minzaam karakter, gepaard aan goeden aanleg, zooveel beloofde. Bemind door de hem toevertrouwde leerlingen, en hooggeschat door zijne medebroeders, is hij reeds spoedig het loon gaan ontvangen, dat beloofd is aan hen, die zich wijden aan het onderricht des evennaasten: *Zij die er velen onderwijzen ter gerechtigheid, zullen schitteren als sterren aan het uitspansel.* (Eccl. 18).

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 17 dezer maand No. 53, is de heer P. Baez Lavastida benoemd tot onderwijzer in de Spaansche taal aan de Openbare Jongensschool en de Openbare Meisjesschool alhier.

Havennieuws.

Dinsdag heeft Hr. Ms. *Sommelsdijk* de haven verlaten en is naar Bonaire vertrokken.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Samuel A. Correa, D. Casamarta, Jose Gonzáles R., Dionisio Henriquez E., Carlos Lovisi, Johan W. C. Pietersz y fam., Graziella Vargas, Domettila Zoelian, Meyer & Araujo (aang.).

Niet voor bestelling of verzending vatbaar de volgende ongefrankeerde drukwerken:

Cornelio Blommerde, Jose Joubert y fam., Henry Schöder y fam., Steven Scheidelaar y fam., Vda. Josefa de van Uijter, M. V. Zwijsen, Eduardo de Pool, Tucacas.

Inspectie-reis.

De Hoogedel Gestrenge Heer Gouverneur der kolonie is Donderdag in den namiddag in gezelschap van eenige Heeren naar de benedendistricten des eilands vertrokken tot het doen eener inspectie-reis.

Verkiezingen.

De vorige week werden in de zitting van den Kolonialen Raad gekozen voor de vacature-Leyba de Heer Leon V. Leyba als eerste candidaat en de Heer S. Senior als tweede candidaat voor het lidmaatschap van den Kolonialen Raad.

Voor de vacature-Gorsira werd gekozen als eerste candidaat de Heer J. B. v. d. L. Schotborgh en als tweede candidaat de Heer Johan Gaerste. Het aftredend lid de Heer P. C. Gorsira wenschte niet meer in aanmerking te komen.

Een toezending.

De *Curaçaosche Courant* heeft uitgegeven den *Almanak voor het jaar 1899* met de *Naamlijst, zoo van hooge en mindere Ambtenaren als van gequalificeerde personen, die publieke functiën uitoefenen in de Kolonie Curaçao.*

Wij ontvingen in dank een present-exemplaar dezer uitgave.

NEDERLAND.

Het huwelijk der Koningin.

De buitenlandsche bladen houden zich nog steeds geducht bezig met het huwelijk onzer Koningin. Nu is het weer de Brusselsche correspondent van de *Morning-Post*, die er alles van weet, dank zijn inlichtingen van een voorname persoonlijkheid bij het Nederlandsche Hof. Voor de curiositeit laten wij hier die "inlichtingen" volgen.

Zoodra enkele quaesties, die door het Protocol zijn gerezen, zullen zijn opgelost, zal het aanstaand huwelijk van Koningin Wilhelmina met Prins Wilhelm von Wied officieel worden bekend gemaakt. Prins Wilhelm von Wied is de jongste zoon van den Prins von Wied, welke gehuwd is met Prinses Marie van Holland. Prins Wilhelm is ongeveer 23 jaar oud, luitenant bij de Pruisische Keizerlijke Garde en zeer bemind bij zijn colega's.

De geschiedenis van de verloving van Koningin Wilhelmina is niet zonder een tintje romantiek. Prinses Pauline van Wurtemberg is de intieme vriendin en eenige vertrouwelinge van Koningin Wilhelmina en gehuwd met den oudsten broeder van Prins Wil-

---

nan importante koe a causa tantoe tribulacion den pueblo.

Ora koe es otronan a bai, Miguel a braza su mama i dici:

— Mama, pordona mi, mi ta retracta mi resolucion. Ora mi comunica bo mi deseo di bira sacerdote, mi no tabata sabi nada di gera. Lo mi no bandona bo, mientra Pedro no bolbé, maské cuantoe tempoe dura.

Ma Ana Martinez a hiza su wowo na cieloe i dici:

— No, mi jioe, mi a entrega bo na Dios i lo mi no kier bolbé toema bo. Es cruz ta pisá, en berdad, ma El koe a poné riba mi scouder, lo doena mi forza també, pa mi cargé tantem koe E kier. Nos Senjor a scohé mi dos jioenan pa su soldaat, un pa bringa coe spada i otro pa bringa coe cruz, i leuw sea di mi di kier oponé na Santoe Boluntad di Dios.

— Ma no papia coe Pedro di mi resolucion, Miguel tabata pidi su mama. Mi ta temé koe lo sintié muchoe si é sabi, koe bo ta bai keda sin ni un di nos dos.

— Manera bo kier mi jioe, es mama a respondé.

CAPÍTULO III.

Dia sabra di aleluja tabata es anja ai, un dia tristoe pa habitantenan di Amaranta. Boroto di klok na *Gloria in Excelsis* koe tin coestumber di sona asina dusji den nan orea, es biaha aki a jena nan wowo coe lágrima, i ora koe nan a kita es panjanan pies for di altar, cruz i imagennan i koe nan tabata den toer nan splendor di fiesta di Pascu, es fielnan no por a medita coe legria solamente resurreccion di Nos Senjor.

Nan tabata sabi koe El a triunfa i koe awor koe El a vencé morto, sufrimentoe i dolor a caba pa El. Ma pa nan a coeminza un tempoe di tristeza i di un dolor amargo.

Muchoe koe nan ta stima lo bandona nan i podisé sin mira nan nunca mas. Muchoe lo sucumbi den lucha, aunké mes koe nan triunfa; muchoe també, incrédulonan lo haci preso i someté nan na un bida koe lo ta peor koe morto i sin speranza di libertad of alomenos di hui. Casi cada familia di es pueblo ai mester mira un di su miembronan bai. Aki ta tata di un familia numerosa; aja un jioe koe ta única judanza di su mama bieuw, of un koe lo mester jama su única roeman muger adios. Aja atrobé ta dos koe ta comprometí, koe podiser ta bai separá pa semper.

En berdad koe pa grandi koe un dolor por tá, si tin mas hende ta juda bo den es dolor, é ta bira mas suave, pasobra es tristeza general a haci koe nan tabatin duele di otro. Tabata duel nan profundamente di mira cara di nan estimada Donja Leonora mainta ora é tabata drenta misa, coe su esposo coe Antonio na màn, pasando meimei di nan, mientra toer su bista tabata riba djé. E tabata bleek i muchoe di nan tabata spantá di mira cuantoe marca dolor a larga riba su cara.

Mescos koe nan tabata sufri di es pronto separacion di nan koe nan tabata stima, é també tabatin é mes sufrimentoe. E també mester jama su kerido esposo adios, é també lo keda solitaria i abandonada aunké den un castiljo orguljoso, koe lo é por goberna manera un reina. Lo é falta judanza di su esposo i é mes lo mester toema gobierno di su castiljo i su terrenonan té ora su esposo bolbé.

Loké ta Don Mancio, é tabata trata di scondé su pena pa otro no mira, asina tantoe koe ta posibel. Ora Misa a caba, el a pasa meimei di hendenan koe a sali misa, trankil i nada di djé por a traiciona es dolor martirizante koe é tabata sufri. Nan toer tabata mira es balente nobel coe un cara di amor i respeto, es nobel Don Mancio koe bien pronto lo ta na cabez di un troepa di balente, koe lo bai ofrecé nan bida pa Dios i nan patria.

Bao di un troepa di paloe di olijfi, no muchoe leuw di es brug Gonzalvo, i den un di es lugarnan di mas pintoresca di es janura, un hoben i un moza tabata den un gran combersacion. Tabata Pedro Martinez i Carmen Diaz, su novia. Nan lo mester casa den luna sigiente. Carmen tabata keré, koe é ta moza di mas feliz di Amaranta. Di repiente a bini noticia di gera i també baimentoe di su compremetido. Apena Pedro tabatin tempoe ajera nochi di doenéle es noticia tristoe ai, koe pa esai el a pidié un cita pa sigiente anochi na es lugar aki, oenda nan tin coestumber di contra coe otro. Sin ningun estorbo nan lo por combersa riba es asuntoe. Pedro tabata studia kiko lo é bisé pa consolé i també pa hustifica su proceder. Carmen Diaz tabata huérfana den un edad tempran caba. Despues di morto di su tata i su mama, un tio di djé a tené compasion di djé, i crié huntoe coe su jioenan.

Carmen a haja instruccion cerca su tanta den trahamentoe i drechamentoe di kantji, i el a sinja asina bon, koe no solamente é por a haci toer su gastoenan, ma també poné algo un banda. Aunké é tabata chikitoe ainda, diferente hoben a puntra caba pa casa coe né. Ma é no kier a tendé pa casamentoe. E tabata ainda masjar descuidado, pa corda riba un cos tan serio manera casamentoe. E tabata biboe i contentoe di genio, ma no liber di un ciertoe coketeria koe por a tira un mancha riba su encanto.

Por fin Pedro Martinez a logra haja consentimentoe di Carmen, aunké coe duele di toer su otro competidornan. Asina anto koe dia di nan casamentoe tabata fihá caba, i koe di repiente a bini

helm von Wied. Vóór het huwelijk placht de prinses een deel van het jaar bij Koningin Wilhelmina door te brengen en de beide spruiten van vorstelijken bloede droomden dan haar toekomstdroomen, zooals dat alle meisjes, vorstinnen of boerinnen, doen. Zoo maakten zij op een dag de opmerking, hoe aangenaam het zou zijn, als zij twee broeders zouden huwen en zoo niet alleen door vriendschapsbanden, maar ook door familiebanden aan elkaar gebonden zouden zijn. Het denkbeeld werd vastgehouden en bepaald het zoo mogelijk uit te voeren.

Hierin is het geheim gelegen, dat de jonge Koningin zich onverschillig heeft betoond voor allen die naar haar hand dongen, behalve voor den schoonbroeder van Prinses Pauline. Vóór het engagement zou worden bekend gemaakt aan de gekroonde hoofden van 't buitenland, moet de quaestie worden beslist of de echtgenoot van de jonge Koningin zou worden gemachtigd den titel van Koning te voeren, of dat hij zou worden bekleed met de titels en waardigheden van Prins-Gemaal, of wel of hij gewoon den titel zou blijven behouden, dien hij voor zijn huwelijk droeg. Wanneer dit zal zijn beslist, zal de mededeeling van de verloving aan de Mogendheden worden gezonden.

Het huwelijk zou in de aanstaande lente in Den Haag plaats vinden.

BUITENLAND.

Rome. — Onder den titel van *Legitimitá Militante* is, te beginnen met December te Bologna verschenen een nieuw tijdschrift, tegelijk een doorloopend strijdschrift voor de rechten van den H. Stoel en de kerstening der Staten. De *Legitimitá Militante* komt uit in maandelijksche afleveringen met een bijvoegsel voor de propaganda der katholieke beginselen onder het volk. Het tijdschrift is een schoone uiting van het levendig geloof der roomsche familiën onder de hoogere standen.

—Aan den eerw. pater Pierling, die onlangs uit Rusland, waar hij geruimen tijd historische nasporingen verrichtte, te Parijs is teruggekeerd, heeft de *Académie française* een der prijzen uit het Thiersfonds toegekend voor het werk: *La Russie et le Saint-Siège.*

— Te Constantinopel werd in de kerk van den H. Petrus in Calata een plechtig triduum gehouden ter eere van den Dominicaner Paus Innocentius V, die onlangs door den Heiligen Vader zalig is verklaard. Men zal zich herinneren, dat de zalige Innocentius V een der Pausen was, die het meeste belang stelde in de hereeniging der Latijnsche en Grieksche kerken, als opvolger van Gregorius X, onder wien het Concilie van Lyon tot den tijd van Martinus IV tot tijdelijke vereeniging der Grieken met Rome leidde.

Italie. — De nadere bijzonderheden door de italiaansche bladen medegedeeld, betreffende de plechtigheden en de troonrede, waarmee de zitting van het Parlement is geopend, stellen alweer op eigenaardige wijze in het licht, hoe weinig gevoel de staatslieden van het éene Italië bezitten voor de nooden der lagere standen en hun denken en streven — voor zoover het niet gericht is op eigenbelang — geheel opgaat in een soort nationale grootheidswaanzin. De langdurige *speech*, door den minister van Onderwijs Baccelli opgesteld en door koning Umberto voorgelezen —zij duurde een goede 20 minuten !— werd, naar wij vermeld vinden, door applaus onderbroken op verschillende plaatsen. Toen de Koning had verklaard, dat het de plicht was der Regeering, de geschokte gemoederen te kalmeeren en de binnenlandsche rust te herstellen en te bevestigen; toen werd gesproken van de internationale conferentie ter bestrijding van het anarchisme — een sociale en moreele kwaal, die vooral Italie erg in diskrediet brengt bij het buitenland—; toen werd verzekerd dat de Regeering van zins bleef de "rechten van het burgerlijk gezag tegenover de Kerk krachtig te verdedigen", toen betoogd werd, dat het voor Italië dringend noodzakelijk is, de ontwikkeling der vloot gelijken tred te doen houden met die van de zeemacht der andere groote mogendheden, toen klonken telkens "luide", "levendige" of "geestdriftige" toejuichingen. Maar op de mededeeling dat de belastingen gelijkmatiger zouden worden verdeeld, dat een ontwerp tot verzekering van spoorwegarbeiders aan de Kamers zou worden voorgelegd, dat de positie der post- en telegraafbeambten zou verbeterd worden en dergelijke, kon er bij de *senatori en deputati* geen applausje overschieten.

Hoe bedroevend overigens vooral de schooltoestanden in Italië zijn, kan men o. a. vernemen uit hetgeen daaromtrent wordt mededeeld aan het *Neue Wiener Tageblatt.*

De nieuwe minister van Onderwijs Baccelli, schrijft de romeinsche correspondent, van dat blad, is een specialiteit in het oprichten van zoogenaamde *scoule complementare* — scholen voor aanvullings-–onderwijs waar voor de "verdere ontwikkeling" van het volk wordt zorggedragen, waar dat volk — luister !–-leert schieten, rijden, vechten en.... fietsen ! En een groot gedeelte van dat volk stuurt niet eens zijn kinderen naar de lagere school ! En zij die wel komen, ontvangen een onderwijs zóó gebrekkig als men dat kan verwachten bij de zeer beperkte middelen waarover men beschikt. Er is gebrek aan personeel, aan lokalen, aan geld. Onlangs heeft de Regeering een heele reeks gemeenten moeten bedreigen met gerechtelijke vervolging, indien zij er niet toe overgingen de achterstallige salarissen uit te betalen aan behoeftige onderwijzers, van welke sommigen twee jaar op hun geld hadden moeten wachten, terwijl de burgemeesters en de gemeenteraden het met volle handen wegwerpen voor allerlei onnutte dingen. In plaats nu in deze toestanden zooveel doenlijk verbetering te brengen, en te trachten het cijfer van 58 pCt menschen die niet schrijven kunnen, eenigszins te reduceeren, acht signor Baccelli de oprichting van zulke *scoule complementare* noodig en wordt daarin aangemoedigd door toejuichingen van alle kanten.

Zijn dure collega Palumbo van Marine deelt het succes met hem ! Wat dit laatste betreft—er *moet* door het Italiaansche huishouden van Staat voor het oog der buitenwereld "groot geleefd" worden. Dat vordert zoo de stand ! Of echter plannetjes als die van minister Baccelli het gezond verstand der italiaansche staatslieden niet al te sterk in verdenking brengen ?

Frankrijk. — Onlangs hield de *Académie Française* haar jaarlijksche zitting, waarin krachtens het legaat-Montyon, de zoogenaamde *prix de vertu*, prijzen voor deugd, worden uitgereikt. De directeur Pierre Loti hield daarbij een gebruikelijke redevoering, welke door de beschreven *Onsterfelijken* met gespannen aandacht werd gehoord.

Den eersten prijs, bestaande uit 2000 francs, kende hij toe aan een eenvoudig priester, die in de nabijheid van Belfort woonachtig is. Welke lofrede werd nu door den ongeloovigen dichter en romanschrijver Loti op Père Joseph — zoo heet de heldhaftige priester — gehouden ?

Men hoore.

In het jaar 1870, toen de oorlog uitbrak, vroeg Père Joseph, die reeds in een kleine parochie te Génève door werken van naastenliefde had uitgemunt, dienst te mogen doen als aalmoezenier. Men zond hem naar de voorposten van den Elzas. Bij het beleg van Straatsburg werd hij mede opgesloten; zijn dagen en nachten bracht hij door op de wallen, tusschen de moegestreden soldaten, en hij verdiende daar, onder het vuur van den vijand, het eerekruis van het Legioen van eer.

Toen Straatsburg gecapituleerd had, troffen de Pruisen hem aan in den ambulance-dienst en zij namen hem gevangen; maar hun generaal bood hem de vrijheid aan. Hij weigerde, om met de diepvernederde krijgsgevangenen in gevangenschap te gaan. Door onze vijanden verdacht van spionnage — omdat men zulk een toewijding niet begreep — werd hij geïnterneerd te Radstadt, scherp bewaakt en mishandeld, totdat de aartsbisschop van Freiburg, die in hem een echten apostel erkende, hem in bescherming nam.

Terwijl de typhus in Ulm heerschte onder de Fransche krijgsgevangenen, begeeft Père Joseph zich daarheen en hij blijft er negen maanden lang aan de sponde der stervenden, allerlei middelen van onderstand organiseerend, zoolang tot onze vijanden, met bewondering vervuld, hem het eerekruis van den Zwarten Adelaar aanboden. Maar hij weigerde deze onderscheiding en gaf de voorkeur aan een audiëntie bij keizerin Augusta, door wier bemiddeling hij wist te verkrijgen, dat de soldaten, die de typhus had gespaard, naar hun vaderland mochten terugkeeren.

Hij kwam in Génève terug, vanwaar hij met Mgr. Mermillod verbannen werd. Toen wijdde hij zich aan de opvoeding van arme, verlaten kinderen, die hij tot zich nam en die hij — doch met welk een uiterste inspanning van krachten ! — vormde tot flinke werklieden of dappere soldaten.

Verder bestond geheel zijn leven uit een reeks daden van nederige zelfopoffering, stille naastenliefde, onafgebroken toewijding aan het weldoen.

Pierre Loti heeft in zijn doorwrochte rede niet de vraag gesteld; welk motief krachtig genoeg was, om dien priester te nopen tot zulk een opoffering van zich zelf, geheel zijn leven lang ? Hij noemde deze heroïeke deugd *onbereikbaar* ! Maar de *Univers* geeft het juiste antwoord:

Het Christendom is de bron der naastenliefde. Zonder het Christendom worden naastenliefde en toewijding niets anders dan abnormaliteit en zelfbedrog. En wanneer ooit de godsdienst overal zou verdwijnen, zooals zij helaas uit de ziel van Pierre Loti verdwenen is, dan zullen de prijzen van het fonds-Montyon niet in staat zijn, om de toewijding en de naastenliefde nog te doen voortleven.

Toch heet in Frankrijk nog altijd *le cléricalisme* de vijand ! Vreedzame kloosterlingen worden uit hunne cel, ordesgeestelijken uit de school, liefdezusters uit de hospitalen verdreven, bisschoppen en priesters bemoeilijkt in hun herderlijke bediening. En terwijl Zola zijn brallende phrasen over gerechtigheid en menschenmin schrijft, wordt hij in en buiten Frankrijk door ieder, die voor *intellectueel* wil doorgaan, met uitbundige geestdrift toegejuicht, ja vereerd als een apostel en martelaar (! !)

Men spreekt wel eens van blind geloof, nog liever van blind bijgeloof. Zou het niet juister zijn te zeggen, dat veeleer het ongeloof menigeen ziende blind en hoorende doof maakt ?

—Er is in Frankrijk bepaald een ommekeer ten goede waar te nemen op politiek gebied.

Als bewijs daarvoor kan gelden het debat en de stemming der Kamer over het voorstel van den radicalen afgevaardigde Levraud.

Dit voorstel had ten doel aan de congregaties en ordes-geestelijken het recht te ontnemen onderricht te geven, en de urgentie werd ten gunste van het voorstel met groote meerderheid verworpen.

De *Univers* brengt in herinnering, dat in 1879 met 333 tegen 164 stemmen de wet werd aangenomen, waarvan het doel was de vrije school te vernietigen. Nu werd een propositie van gelijke strekking met zestig stemmen meerderheid afgewezen.

Dit teekent.

Merkwaardig ook mag het heeten, dat niet slechts van katholieke maar óók van liberale zijde werd geprotesteerd en graaf De Mun bij zijn keurige rede voor het goed recht der vrije school herhaaldelijk applaus oogstte op de banken van het centrum.

De anti-clericale politiek schijnt allengs het monopolie van de uiterste Linkerzijde te worden. De *esprit nouveau* — een geest van pacificatie in politiek-religieuze zaken — maakt ondanks de ophitsingen, waartoe de Dreyfus-beweging aanleiding geeft, gestadig vorderingen.

—De prefect van la Haute Vienne [Frankrijk] heeft aan de Conferentie van den H. Vincentius a Paulo en aan de Dames-Vereeniging van Weldadigheid te Limoges het verlof, om haar jaarlijksche loterij voor de armen te houden, geweigerd. Eerst stelde hij als voorwaarde, dat de helft der opbrengst zou moeten gestort worden in de kas van het bureau van Openbare Armenzorg. Natuurlijk werd deze conditie beslist van de hand gewezen, zoodat de loterij thans niet zal plaats hebben. De armen hebben dus dezen winter zooveel te meer koude en ontbering moeten verduren, ter wille van mijnheer den prefect. De *Croix de Limoges* schrijft tegen dezen regeerings-ambtenaar een heftig artikel, dat o. a. de volgende zinsnede bevat :

Gij die onder ons een democratische Regeering vertegenwoordigt, gij durft de rijken en welgestelden verhinderen, van hun overvloed iets te schenken aan den arme ; gij durft de jongen lieden aanleiding geven, hun sociale plichten te vergeten ; gij durft de gelukkigen en welvoldane burgers, die zich ontfermen over den ongelukkige, tegenwerken.

Bovendien werd te Limoges een biljet aangeplakt, waarin aan de huisgezinnen, welke tot dusverre werden ondersteund door bovengenoemde vereenigingen, de raad wordt gegeven, zich tot de prefectuur of tot het bureau van Openbare Armenzorg te wenden, "waar zij ongetwijfeld ruime ondersteuning zullen vinden."

De prefect moet nu ook langzamerhand wel gaan begrijpen, dat hij niet alleen een misdaad, maar ook een dwaasheid heeft begaan.

Duitschland. — De *Neue lutherische Kirchenzeitung*, orgaan van de orthodox-luthersche richting in Duitschland, is sinds 1 October ll. niet meer verschenen, wegens gebrek aan.... medewerkers. Een leer, die in het groote Duitschland zoo weinig belang inboezemt, moet wel door-en-door ziek zijn, zegt een liberaal fransch blad, *Le Protestant*. Och, merkt de *Vérité* op, in Frankrijk vinden de orthodox protestantsche bladen nog wel medewerkers, maar hun invloed houdt zich slechts staande ten koste van betreurenswaardige concessiën. Zij zijn geheel gevallen in de macht der vrijdenkers, der liberale Protestanten, die met de orthodoxie den spot drijven en in het gareel loopen der atheïsten en vrijmetselaars. Ook in de fransche orthodoxe Protestantenpers woekert de ontbinding langzaam voort. Wellicht dat het in een niet ver verwijderde toekomst ook haar

---

noticia koe Pedro mester bai gera modificando di es manera ai toer nan plan, hasta podisé distruié pa semper.

Awor noema Carmen a sinti com kerido su futuro esposo a bira pé. Durante es corto tempoe, koe nan tabata huntoe anochi, Pedro mester a usa toer su capacidad pa é convencé Carmen koe ta su obligacion di atendé na jamamentoe di Don Mancio ; si koe ta un privelegio i un honor di toema parti den un gera pa un causa asina santa.

Ma Carmen tabata sinti su dolor muchoe fuerte ainda, koe é por a sinti koe Pedro a trata segun husticia. E tabata drama lágrima amarga i tabata frega su manoenan manera un hende desesperá.

Carmen no tabata jora solamente di verdriet ma també di duele. E tabata falsoe riba Pedro, pasobra el a aprecia un otro cos mas koe né, aunké es cos ta un causa asina santa, i é tabata rabiá també coe su tanta, koe como bon católica koe é tabata, é tabata gaba públicamente comportamentoe di es hoben. El a cera su curpa den su kamber i el a pasa henter anochi jorando ; porfin el a lamanta for di su cama, coe firme intencion di no contra coe Pedro promer koe é bai gera.

Ma atardi ora koe el a haja un respondi di Pedro, pa nan tin un encuentro na nan lugar di coestumber, su deseo pa mira su Pedro a bira mas fuerte. Entre tantoe el a calma un poco i el a cohé camina unbez.

E ta sigi.

aan medewerkers gaat ontbreken, evenals de *Neue lutherische*.

—Alle deelnemers aan de reis van keizer Wilhelm en zijn gemalin naar het H. Land zullen een herinneringsmedaille ontvangen van den Sultan. De Keizer, de „eenige vriend", krijgt er een in goud, de hooggeplaatste militaire en civiele personen uit het gevolg ontvangen er een in zilver, en het dienstpersoneel een in brons.

—Bij Hunne Majesteiten soupeerde de majoor en vleugeladjudant Von Schwartzkoppen, dezelfde wiens naam telkens genoemd wordt in de zaken Dreyfus en Picquart. De majoor werd door den Keizer per telegraaf ontboden. Hij was dien avond de eenige gast, en de Keizer had met hem een langdurig onderhoud.

De *Berliner Post* meldt dat kolonel Von Schwartzkoppen een brochure heeft geschreven over de zaak-Dreyfus, en dat de Keizer hem heeft gemachtigd haar uit te geven.

— De *Mémoires* van Bismarck, die te Leipzig het licht hebben gezien, bevatten de meest onverwachte en belangwekkende onthullingen. Bismarck verhaalt er in, hoe zijn uitgebreide politieke plannen voortdurend gedwarsboomd werden door de militaire partij, en hoe hij, vooral in 1866 en 1870 meermalen in moeilijkheden gewikkeld was met Moltke en de andere hoofden van het leger, die ontzettend jaloersch op hem waren.

Na de bloedige nederlaag der Oostenrijkers ontving Bismarck, die ziek te bed lag, een bezoek van Karoly en Benedetti, die hem de vredesvoorwaarden opgaven, welke Oostenrijk zou aannemen.

Bismarck stemde geheel en al in met deze voorwaarden, vooral daar het Pruisische leger hard verminderde door de cholera; hij riep onmiddellijk een raad bijeen in zijne kamer. Daar de koning en de generaals echter allen liever den oorlog voortzetten, stond Bismarck geheel alleen. Verbitterd door den tegenstand, sloot Bismarck zich op in zijn slaapvertrek en liet daar den loop aan zijn .... tranen.

Den volgenden morgen bezocht hij den koning, om hem zijn ontslag aan te bieden, in geval deze er in zou volharden den vrede te weigeren.

Toen de koning hem dan tamelijk koel ontving, keerde Bismarck terug, wanhopig en terneergeslagen.

Hij rekende op Oostenrijk als op een toekomstigen bondgenoot en de voortzetting van den oorlog zou Oostenrijks ondergang zijn, en de vernietiging van al zijn hoop. Bismarck schrijft, dat hij in een hevigen aanval van woede voornemens is geweest zich te zelfmoorden. Bijtijds ontving hij echter bezoek van den kroonprins, die hem de tijding meldde, dat de koning toch den vrede zou aannemen.

Engeland.—Op zijn buitenverblijf bij Londen is overleden sir Stuart Knill, baronet, oud *lord-mayor*. Knill, die in 1824 geboren werd, volgde zijn vader op in het bestuur van diens uitgebreide handelszaak, gelegen dicht bij London-bridge. Eerst in '85 wierp hij zich op de politiek en stelde zich voor als candidaat voor het wethouderschap in een der londensche districten. Zijn tegencandidaat was de tegenwoordige *lord-mayor*. Na hevigen strijd werd Knill gekozen. In '89 werd hij sheriff, in '92 eerste magistraat der hoofdstad. Gedurende zijn burgemeesterschap gaf Knill, die katholiek was, aan zijn geloofsgenooten en aan het geheele land een voorbeeld van mannelijken moed in het belijden zijner overtuiging. Hij was en toonde zich katholiek in merg en been. De H. Vader benoemde hem tot ridder in de orde van St. Gregorius, en de koning der Belgen tot officier in de Leopoldsorde.

Zijn opvolger in den titel van baronet is zijn zoon John Knill, evenals zijn vader vurig katholiek, wethouder en magistraat der stad en van het graafschap Londen.

Amerika.—De Amerikaansche Regeering is voornemens op de Philippijnen de handels-politiek der "open deur" te handhaven. *Daily Graphic* acht deze mededeeling reeds voldoende om de pretenties van de Unie op dezen Archipel te rechtvaardigen.

Bedroevend zijn de berichten over de bandeloosheid van het amerikaansche soldatenvolk op Porto Rico, nog bedroevender die uit Cuba, maar het bedroevendst de tijdingen uit Manila, dat — volgens de verklaring van Spanjaarden, die er in den laatsten tijd vertoefden — gelijkt op één groote kroeg, één enorm speelhol, waar volslagen anarchie heerscht. De Filippinos in die stad woonachtig, hebben aan Mac. Kinley een *memorandum* gezonden, waarin zij zich bitterlijk beklagen over de weinig vriendschappelijke behandeling door hen ondervonden van de amerikaansche bevelhebbers en te kennen geven, dat zij zich zoo iets op den duur niet zullen laten welgevallen. Het blijkt echter dat de Filippinos van Cavite Viejo, Imus en Bacoer geen haar beter zijn dan hun stamgenooten in de hoofdstad van Luzon. In de genoemde drie plaatsen bevinden zich ongeveer 13000 spaansche krijgsgevangenen, die letterlijk honger lijden, zoodat de sterfte onder deze ongelukkigen schrikbarend is. De officieren worden gebruikt als straatvegers en steenkloppers. Kolonel Pazos, die een vergeefsche poging had gewaagd om te ontvluchten, werd ten aanschouwe van een groote volksmenigte, aan den lijve daarvoor afgestraft, terwijl de rampzalige generaal García Pena zijn verstand moet hebben verloren en in Cavite — als een andere Belisarius — bedelend rondgaat langs de huizen. Alle voorstellen tot uitlevering der gevangenen zijn door de opstandelingen van de hand gewezen. De spaansche kolonie in Argentinië, die — naar men zich wellicht nog herinnert — van het begin der vijandelijkheden af bijzonder heeft uitgemunt door patriottische offervaardigheid, zond wederom 20,000 pesetas naar Manila, tot leniging van den nood der gevangenen.

ADVERTENTIEN.

TIJD-TAFEL

der stoomschepen van "the Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1899.		Caracas	Philips	Caracas	Philips	Caracas	Philips
Vertrekt van NEW YORK....	Zaterdag	Jan. 14	Jan. 28	Feb. 11	Feb. 25	Maart 11	Maart 25
Doet SAN JUAN aan.........	Donderdag	,, —	Feb. 2	,, —	Maart 2	,, —	,, 30
" PONCE	Donderdag	,, 19	,, —	,, 16	,, —	,, 16	,, —
Komt aan te CURAÇAO	Zaterdag	,, 21	,, 4	,, 18	,, 4	,, 18	April 1
Vertrekt van ,, ...	Zaterdag	,, 21	,, 4	,, 18	,, 4	,, 18	,, 1
Komt aan te LA GUAYRA..	Zondag	,, 22	,, 5	,, 19	,, 5	,, 19	,, 2
Vertrekt van ,, ..	Woensdag	,, 25	,, 8	,, 22	,, 8	,, 22	,, 5
Komt aan te PTO. CABELLO	Donderdag	,, 26	,, 9	,, 23	,, 9	,, 23	,, 6
Vertrekt van ,,	Vrijdag	,, 27	,, 10	,, 24	,, 10	,, 24	,, 7
Komt aan te CURAÇAO	Zaterdag	,, 28	,, 11	,, 25	,, 11	,, 25	,, 8
Vertrekt van ,, ...	Zondag	,, 29	,, 12	,, 26	,, 12	,, 26	,, 9
Doet LA GUAIRA aan	Maandag	,, 30	,, 13	,, 27	,, 13	,, 27	,, 10
" PONCE aan..........	Woensdag	,, —	,, 15	,, —	,, 15	,, —	,, 12
" SAN JUAN aan.........	Woensdag	Feb. 1	,, —	Maart 1	,, —	,, 29	,, —
Komt aan te NEW-YORK....	Maandag	,, 6	,, 20	,, 6	,, 20	April 3	,, 17

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE ... BETHENCOURT E HIJOS, CURAZAO